

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 7/2022
26.05.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, др Илије Зиндовића и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., ког заступа пуномоћник Предраг Кезић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Београд, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Ужицу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1750/21 од 05.10.2021. године, у седници већа одржаној дана 26.05.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1750/21 од 05.10.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу П 320/21 од 12.05.2021. године обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде штете плати износ од 25.250,00 евра са каматом према члану 4. став 1. Закона о затезној камати, почев од 10.12.2017. године па до коначне исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, износ од 192.898,00 динара са каматом према Закону о затезној камати почев од 10.12.2017. године па до коначне исплате и на име исплаћене камате износ од 10.220,00 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1750/21 од 05.10.2021. године преиначена је првостепена пресуда Основног суда у Ужицу у ставу 1. и усвајајућем делу става 2. изреке, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца и обавезан тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде, којом је преиначена првостепена пресуда, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Испитујући другостепену пресуду у границама ревизијских навода, у смислу одредбе члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија тужиоца неоснована.

У поступку доношења другостепене пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је 2009. године на основу усменог уговора купио теретно путничко моторно возило „Volskwagen“ тип „...“. Возило је регистровано у Полицијској станици у Бачкој Паланци дана 22.05.2009. године на име ББ из ..., на ког је издата саобраћајна дозвола. Тужилац је користио предметно возило до размене, коју је извршио са ВВ, тако што му је ВВ предао возило „Mitsubishi“, тип „...“ и извршио доплату износа од 10.250 евра на име разлике у вредности возила. Полицијска управа Шабац, ПС Мали Зворник, одузела је предметно возило од ВВ дана 07.05.2010. године, јер је утврђено да је возило предмет царинског прекршаја. ББ оглашен је кривим правноснажном пресудом Прекршајног суда у Бачкој Паланци Пр 5137/10 од 06.12.2011. године за царински прекршај из члана 332. став 3. у вези са чланом 334. став 1. тачка 1. Царинског закона РС, изречена му је новчана казна и заштитна мера одузимања предметног возила. Возило је потом на лицитацији продато. Решењем МУП-а Нови Сад од 11.11.2010. године поновљен је поступак регистрације предметног возила тако што је претходно издата саобраћајна дозвола од 22.05.2009. године поништена, а захтев за регистрацију возила је одбијен. У моменту када је тужилац ставио у промет предметно возило, предавањем возила ВВ, исто је имало важећу саобраћајну дозволу. Тужилац је по оптужници оштећеног ВВ као тужиоца ослобођен од оптужбе за кривично дело преваре из члана 208. став 4. тачка 4. КЗ. Правноснажном пресудом Основног суда у Ужицу П 3531/15 од 09.09.2015. године овде тужилац је обавезан да ВВ као тужиоцу у том поступку плати износ од 15.000 евра по основу стицања без основа и износ од 10.250 евра по основу разлике вредности размењених возила. Тужилац је исплатио ВВ главни дуг у износу од 25.250 евра, као и припадајућу камату на тај износ у износу од 10.220 евра, укључујући и трошкове парничног и извршног поступка.

Првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиоца за накнаду штете од овде тужене применом одредбе члана 172. став 1. ЗОО. Првостепени суд је становишта да се незаконит рад органа тужене огледа у томе што је извршена регистрација возила за које у моменту регистрације нису били испуњени услови за регистрацију прописани тада важећим Правилником о регистрацији моторних и прикључних возила. Тужени је био дужан да одбије захтев за регистрацију јер уз захтев није приложен доказ о пореклу, односно власништву возила. Тужилац је купио уредно регистровано возило и исто даље ставио у промет са у том моменту важећом саобраћајном дозволом и регистарским таблицама, па он не може сносити штетне последице незаконитог и неправилног рада органа тужене.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев тужиоца као неоснован, налазећи да је првостепени суд на потпуно и правилно утврђено чињенично стање погрешно применио материјално право и то конкретно одредбу члана 172. ЗОО. Другостепени суд је становишта да није утврђено да је орган тужене приликом прве регистрације возила незаконито и противправно поступао јер није утврђено да сада пок. ББ приликом прве регистрације није предао сву потребну

документацију. Орган који спроводи поступак уписа не утврђује аутентичност документације, услед чега постоји могућност да поступак уписа возила у регистар буде поновљен. У конкретном случају је накнадно утврђено да возило није оцарињено приликом уласка у РС. Управо из наведеног разлога је сада пок. ББ као власник возила оглашен кривим за царински прекршај из члана 332. став 3. у вези члана 334. став 1. тачка 1. Царинског закона. У складу са наведеним, другостепени суд закључује да нису испуњени услови за одговорност тужене прописани одредбом члана 172. ЗОО, услед чега одбија тужбени захтев тужиоца као неоснован.

Врховни касациони суд је становишта да је другостепена одлука донета правилном применом материјалног права на утврђено чињенично стање.

У складу са одредбом члана 172. став 1. ЗОО, правно лице одговара за штету коју његов орган проузрокује трећем лицу у вршењу или у вези са вршењем својих функција. Предуслов за одговорност за штету јесте да је орган правног лица поступао незаконито или неправилно у вршењу својих функција. Одредба члана 5. Правилника о регистрацији моторних и прикључних возила („Сл. гласник РС“, бр.130/2007, 17/2008 и 72/2008), важећег у време прве регистрације предметног возила, предвиђа шта је од документације потребно приложити уз захтев за регистрацију. Сходно ставу 3. тач. 2 те одредбе, уз захтев се између осталог прилаже доказ о уплати прописаних такси и измирењу других обавеза прописаних законом и другим прописима донесеним на основу закона (обавезно осигурање, царина, порез и друге обавезе у вези са регистрацијом возила), као и доказ о пореклу, односно власништву возила, ако се возило први пут региструје (тачка 3). Сходно ставу 4. исте одредбе, возило се неће регистровати ако захтев из става 1. овог члана садржи нетачне податке или је непотпун, односно нема потребне прилоге из става 3. овог члана. Према утврђеном чињеничном стању, које Врховни касациони суд прихвата као потпуно и правилно утврђено, након што је извршена регистрација предметног возила утврђено је да исто није оцарињено приликом уласка у РС у складу са позитивним прописима. До наведеног сазнања дошло се накнадно, након што је возило већ регистровано. Из тог разлога је расписана и потрага за возилом, како то произлази из решења Министарства унутрашњих послова, ПУ у Новом Саду, којим је поновљен поступак регистрације овог возила. Након што је утврђено да возило није оцарињено, сада пок. ББ као власник возила оглашен је кривим што је регистровао возило, за које је према околностима случаја могао знати да је предмет прекршаја из члана 334. став 1. тачка 1. Царинског закона, чиме је извршио прекршај из члана 332. став 3. Царинског закона. Из наведеног произлази да је возило регистровано на основу одређене документације, за коју се накнадно утврдило да није била валидна. Тачније, у току поступка није утврђено да у моменту регистрације возила, сада пок. ББ као подносилац захтева, није доставио доказ о уплати прописаних такси о измирењу других обавеза. Царински прекршај за који је ББ као подносилац захтева за регистрацију оглашен кривим, управо и подразумева да је извршена регистрација возила која представља предмет прекршаја, односно то чини биће дела тог прекршаја. Стога је правилан закључак другостепеног суда да нема доказа да је орган тужене приликом прве регистрације возила поступао незаконито или неправилно. Следом изложеног, не постоји ни основ за одговорност тужене услед неправилног и незаконитог рада њеног органа.

Ревизијом тужиоца оспорава се такав материјалноправни закључак другостепеног суда. Ревидент истиче да је поступак регистрације возила поновљен управо из разлога што нису били испуњени услови из Правилника о регистрацији

моторних и прикључних возила, у виду доказа о пореклу и власништву возила и доказа о измиренем царинским и пореским обавезама за возило, што указује да је полицијски службеник који је регистровао такво неоцарињено возило поступио противправно. Како уз захтев за регистрацију нису били поднети сви докази о испуњености услова за регистрацију, поступајући орган тужене био је дужан да такав захтев за регистрацију одбије. Ревидент указује да је његова савесност неспорна јер је он купио уредно регистровано возило, у уверењу да је оцарињено, а потом је такво возило даље ставио у промет па је накнадним одузимањем возила од ВВ, тужиоцу причињена штета у утуженом износу.

Врховни касациони суд налази да су неосновани изнети ревизијски наводи тужиоца. Насупрот ревизијским наводима тужиоца, противправну радњу која је довела до поновне регистрације возила и до одузимања возила од тадашњег корисника ВВ, извршио је сада пок. ББ, који је увезао у РС неоцарињено возило. Управо из тог разлога, сада пок. ББ оглашен је кривим за царински прекршај из члана 332. став 3. Царинског закона јер је регистровао на своје име возило без пријаве надлежном царинском органу. Тужилац је претрпљену штету могао и морао тражити искључиво од именованог, од ког је он купио возило. У току поступка није утврђено да је возило регистровано у одсуству доказа о измирењу царинских и пореских обавеза, односно у одсуству доказа о пореклу и власништву возила. Насупрот томе, утврђено је да се на основу оперативног рада полицијских службеника ПУ Нови Сад дошло до сазнања да предметно возило није уредно регистровано, односно да возило није оцарињено приликом уласка у РС на начин како то захтевају позитивни прописи па је за возилом расписана потрага. Та накнадно утврђена чињеница условила је поништај претходно извршене регистрације, као и прекршајну одговорност лица које је скривило непрописну регистрацију возила извршену дана 22.05.2009. године. Врховни касациони суд је ценио и остале ревизијске наводе тужиоца, па је нашао да су неосновани и без утицаја на правилност другостепене одлуке.

Сходно изнетом, одлучено је као у изреци, применом одредбе члана 414. ЗПП.

**Председник већа - судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић